

Noktiĝis. Li povis vidi montojn kaj arbarojn sub malhela, purpura ĉielo. La trajno ja ŝajne malakcelis.

Li kaj Ron demetis siajn jakojn kaj surmetis siajn longajn, nigrajn robojn. Tiu de Ron estis iom tro mallonga por li, oni povis vidi liajn tolŝuojn sub ĝi.

Voĉo eĥis tra la trajno: “Ni atingos Porkalon post kvin minutoj. Bonvolu lasi viajn pakaĵojn sur la trajno, tiuj estos aparte prenataj al la lernejo.”

La stomako de Hari tordiĝis pro nervoj kaj li rimarkis, ke Ron aspektis pale sub la lentugoj. Ili plenŝtopis siajn poŝojn per la restaĵo de la dolĉaĵoj kaj kuniĝis kun la homamaso en la koridoro.

La trajno malrapidiĝis kaj finfine haltis. Homoj puŝe malfermis al si vojon ĝis la pordo kaj eksteren al eta malluma kajo. Hari skuetis sin pro la malvarma, nokta aero. Tiam lampo venis balancante super la kapoj de la studentoj, kaj Hari aŭdis konatan voĉon: “Unu’jaraj! Unu’jaraj ĉi tie! Ĉu bone, ’Ari?”

La granda harplena vizaĝo de Hagrid ĝojbrilis super la maro de kapoj.

“Venu, sekvu min — ĉu pli da unu’jaraj? Zorgu, r’gardu la voj’n! Unu’jaraj sekvu min!”

Glitante kaj stumblante, ili sekvis Hagrid laŭ vojo, kiu ŝajne estis dekliva, mallarĝa pado. Estis ege mallume ĉe la flankoj, kaj Hari supozis, ke densaj arbaroj devis esti tie. Neniu parolis multe. Nevil, la knabo kiu perdadis sian bufon, snufis kelkfoje.

“Vi ’avos vi’n unuan vidon de Porkalo post nura s’kundo,” Hagrid vokis super la ŝultron, “Nur post ĉi tiu kurbo.”

Aŭdiĝis laŭta “Haaa!”

La mallarĝa pado ĵus malfermiĝis ĉe la rando de granda, nigra lago. Tronante sur alta monto ĉe la transa bordo, kun fenestroj briletantaj sur la fono de stelplena ĉielo, estis vasta kastelo havanta sennombrajn turojn.

“Ne ŝarĝu boaton per pli ol kvar!” Hagrid vokis, montrante floton da malgrandaj boatoj flosantaj apud la bordo. Nevil kaj Hermiona sekvis Hari kaj Ron en ilian boaton.

“Ĉu ĉiu estas surŝipe?” kriis Hagrid, kiu havis sian propran boaton. “Ĝuste, nun — ANTAŬEN!”

Kaj ĉiu el la etaj boatoj moviĝis samtempe, glitante trans la lago, kiu estis glata kiel vitro. Ĉiu silentis, rigardante supren al la granda kastelo. Ĝi imponis super ili dum ili veturis pli kaj pli proksime al la klifo sur kiu ĝi staris.

“Kapo m’lsupren!” kriis Hagrid kiam la unuaj boatoj atingis la klifon; ili ĉiuj klinis siajn kapojn kaj la ŝipetoj portis ilin tra vualo de hedero, kiu kaŝis larĝan malfermaĵon en la fundo de la klifo. Ili veturis tra la malluma